



נמאס לה להיות ילדה טובה בירושלים. כדי לבעוט במוסכמות, החליטה לגלח את שיער ראשה. היא הופיעה לבית הספר כשקרחת מפארת את ראשה. תגובת המורים היתה הלם מוחלט. בדיוק באותה השנה פרצה מילי-חמת לבנון. כפי שהיא, קירחת, התפל-חה ארל ללבנון, לחפש את החבר שלה. הצלחתי להבריא את הגבול, הגעתי לבסיס של החבר שלי, ואמרו לי שהוא בתל-אביב. אמרתי לעצמי: אם אני כבר בצפון אשור בסכיכה.

הגעתי לאכזיב, נורקתי שם לאיזו תקופה. זה היה שיגעון. הלכתי לבקר את אח שלי — כמו שאני, עם קרחת, באיזה קיבוץ ליד ראש-הניקרה. הוא כמעט התעלף, החביא אותי בחורשה, שאף אחד כמשק לא יראה.

מתי חל בה השינוי, מתי הפכה לקירחת ופאנקיסטית?

הכל התחיל מנערותי: כיון רגילה כשאמא שלי מתה. התחלתי לריב עם אבא שלי, לא היה לי נעים בבית, או יצאתי לרחוב. התחלתי להכיר את הרחוב, ללמוד להסדר. הייתי בורחת לחורש מהבית, מסתדרת ברחוב.

כשעשיתי קרחת, אבא שלי זרק אותי מהבית. לא נבהלתי מזה, ישנתי בפרישמן, בים, ליד סוכת-המציל. היכרתי שם עוד שני זרוקים, תיירים, ועוד ילד, שברה מהבית. עשינו חיים. המיטרה היתה באה בכל לילה ושומרת עליי, כי אבא שלי ככל זאת דאג.

א חריכה קיבלה ארל צ'רגיוס. טיבעי היה לחשוב כי נערה ורוקה כמוה תעשה הכל כדי להימנע משירות

רת חגורה פאנקיסטית ומהבהבת כמו רמזור בצבע שיערה הכתום הלוהט. את הקרחת עשתה אדל אחרי מות אימה, אם כי כאשר התגישה לצבא, עוד היה לה שיערה המתולתל הכתום, כמו לכל ילדה קטנה וטובה.

טרמפ לגולן אדל במדי צה"ל עומדת ברחוב בן-יהודה בתל-אביב, מנסה לתמוס טרמפ לרמת-הגולן. היא נועלת סנדלים צבאיים, מקפלת את השרוול בשלושת-דיבני אורכו. חוג-



הכל חוקי במיטרה הצבאית אין אומרים דבר על תיספורת של אדל. הכל חוקי, בדיוק כמו שהצבא רוצה — קצור וסימטרי. ועל הצבע אין, כידוע, שום הגבלה, וכך קיבלו אותה כולם.



לעזר תדהמה אוהבת אזיל תמרי. כאשר הינו הולכת ברחוב, כשהקרחת הסימטרית שלה מתנוססת משני צידי הראש, ובמרכז כרובל-שיער כתומה, היא גורמת לאנשים לסובב ראשם. אדל נהנית מכך מאוד. לדבריה, בלי תשומת-לב אין היא יכולה לחיות.



בגרות במתמטיקה בתיכון אליאנס היוקרתית בציון עשר. לדבריה, היא לא מסתדרת עם אבא שלה. אבל המפקד שלה בצבא רואה בה פרויקט-שיקום.

לצאת מהמיסגרת זהו המוטו של תמרי, בת-טובים מנווה-אביבים, שסיימה בחינת-

שלי. הוא רואה בי את פרויקט-השיקום שלו. "אני זוכרת הוא הגיע לבסיס בתקופת פלשדנס. כשהוא נכנס למישר, שמתי את מאנייק בפול ווליום ורקדתי יחפה. הוא כמעט נחנק. אחריכך החליט שאני כעצם בחורה טובה, רק שיש לי בעיות כבית וצריך לעזור לי.

הוא בחור עלאי-כיפאק, המפקד שלי, רק מה — קצת מרובע. צריך לשנות אותו, ואני, עם המוסיקה והשיגעון והצעקות, עוד אשנה אותו." אדל במהרה. היא צריכה להגיע לבסיס ברמת-הגולן. גם את המדים שלה היא לא לובשת כמו כולן — במקום החגורה הצבאית היא עוטה על מותניה חגורת פאנק שחורה. הסנדלים שהיא נועלת הם סנדלים צבאיים, וכל זה רק מפני שהם מאורד-מאוד סטייליסטיים. כשהיא נשאלת מתי תתבגר, היא עונה בחיוך כובשי: "עוד שנתיים-שלוש, אם ירצה השם." ועד אז יצטרך צה"ל להמשיך להסתר עם הפאנקיסטית שבשרותיו.

צבאי. אבל לא ארל. התגייתי לצבא כשיא המוטיבציה, רציתי להיות חיילת מצטיינת, ללכת לקורס-קצינים. אבל כבר ביום השלישי לטירונות הטפתי חמש תלונות, וכל המוטיבציה נפלה.

"מאנייק" בפול-ווליום

כשהתגייתי לצבא היה לי, כמו לכל הילדות הטובות, שיער כתום מתולתל. לפני ארבעה חודשים החלטתי שמספיק ודי. באתי לסמי ווצר ועשיתי אצלו קיצוץ בצד אחד, ובקיצוץ שני פסי-קרחת, ובצד השני — קרחת שלמה. צבעתי את השיער בכתום. כך הלכתי לבסיס.

כולם היו בשוק, אבל קיבלו אותי, אי-אפשר להגיד לי כלום, אני לא עוברת על שום חוק, התיספורת שלי היא בדיוק כמו שהצבא רוצה — קצרה וסימטרית, ועל צבע אין שום הגבלה. כך שאף אחד לא יכול להגיד לי שום דבר.

המפקד שלי אוהב אותי, זה המול-